

om oplysning, men set med konservative øjne er det altså ikke nok.

Og internationalt set har vi et meget stærkt kort på hånden i form af FN's konvention om børns rettigheder, artikel 24, hvor der er lov hjemmel til at foretage denne udvidelse af strafeloven til også at omfatte udlandet, idet den dobbelte strafbarhed kan gøres gældende i alle lande, som har ratificeret børnerettighedskonventionen – så vidt jeg husker, er det et hundrede og nogle og firs lande.

Samtidig får regeringen med det lovforslag, som vi behandler i dag, en kærdkommen mulighed for at benytte ratifikationen af denne konvention til via lovgivning at sikre, at vores handelspartnere og de donorlande, der modtager danske ulandsmidler, bliver indskærpet, at konventionen skal overholdes på det punkt. Og for at fremme forbudet mod omskæring skal et land udsættes for passende sanktioner, såfremt børnerettighedskonventionen ikke overholdes af det pågældende land.

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at Det Konservative Folkeparti varmt støtter lovforslaget.

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det er opmuntrende, at der hos De Konservative og Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti osv. er så stor omsorg for vores fremmede. Det er jo en exceptionel dag, for det er vi ikke vant til, og vi glæder os over, at man virkelig vil pigerne det vel. Jeg håber i hvert fald, at man vil pigerne det vel og ikke sin egen handlekraft eller noget andet i den retning.

Og så er der lige et par småting:

For det første tror jeg, vi skal holde fast ved, at det skal hedde pigeomskærelse, for voksne kvinder må vel selv bestemme, hvad de vil have gjort ved sig, og derfor skal vi ikke kalde det kvindeomskærelse.

Derudover vil jeg af hensyn til fru Birthe Rønn Hornbech lige gøre det klart, at når man først er skåret i stykker i forbindelse med omskæring, kan man altså ikke på nogen måde retableres. Men hvis man har født, så hænger man i laser, og så er det da meget godt, at man bliver syet pænt sammen igen på hospitalet, og det synes jeg i og for sig at jeg godt vil være med til. Så det er ikke sådan, at jeg siger, at det ikke må ske.

Og jeg ved ikke, om et eksplicit formuleret forbud i den danske lov vil hjælpe i forhold til, hvordan det er nu, men det vil jeg godt være

åben over for; men jeg vil være meget ked af, at vi begynder at lovgive om noget, der er foretaget i udlandet, hvis det er lovligt i det pågældende land, for så vil vi få problemer.

Jeg ved ikke, om det har været nævnt fra talerstolen, for jeg må indrømme, at jeg ikke har fulgt med i alle de korte bemærkninger, der er faldet her, men det er klart, at hvis f.eks. en dansk kvinde i Irland gerne vil have foretaget en abort og hun så tager til Danmark for at få foretaget den, vil vi meget have os frabedt, at man i Irland straffer hende for det, når hun vender hjem igen, og på samme måde må det være her i landet; det synes jeg vi skal holde fast ved.

Og jeg tror også, vi skal holde fast ved, at FN's børnekonvention ikke er helt så nem at bruge i denne forbindelse, som nogle tilsyneladende mener, for selve formuleringen i FN's børnekonvention er udtryk for, at rituelle lemlæstelser ikke må tillades. Men for mange af disse kvinder er det ikke en religiøs eller rituel handling, men noget, der hører med til at blive en voksen kvinde, for de synes jo ærlig talt, at vi andre ser herrens ud, og derfor må man være klar over, at det altså drejer sig om mere end nogle mærkelige skikke, nemlig en meget indgroet forestilling om, hvordan en smuk voksen kvinde ser ud i den kultur.

Og derfor er det nok vigtigt at bruge alle de ressourcer, vi har til rådighed, både på tydeligt at markere, at vi selvfølgelig tager afstand fra det, fordi vi mener, det er en alvorlig lemlæstelse, og på at fremkalde den holdningsændring, som er den eneste farbare vej ud af det, og andre fremgangsmåder vil ikke hjælpe os ret meget i den sammenhæng, for det stikker meget dybere. Vi skal jo tænke på, at de forældre, der får det gjort ved deres småpiger, ikke er ude på at gøre dem fortræd eller at straffe dem, men får det gjort for pigernes skyld, for hvis vi ikke ved det, kommer vi ikke ud af stedet.

Derfor støtter jeg stærkt justitsministerens tilgang til disse ting, og jeg mener, at nogle af de somaliske kvinder, som deltager i denne debat, skal melde det til os, hvis de synes, vi kan forbedre noget i vores lovgivning, for det er meget vigtigt, at vi også hører deres synspunkter i den sag. De har jo været meget inde i debatten, og det er fint, hvis de kommer.

Ved at læse Sundhedsstyrelsens rapport har jeg nemlig opfattet det på den måde, at disse kvinder netop ikke har forestillet sig, at der skal ske en retlig ændring, og jeg kan ikke forestille mig, at man ikke har villet lytte til dem, hvis de